

"NAJHUJE PA JE, DA JE BILO SRCE MOJE."

Možak je pomežiknil. **"SICER PA SEM ZA
TAKE PRIMERE REDKO SLIŠAL."**

"Aha."

Možak mu je povedal, da mu je ime Maks. Maks Utežka, če smo natančni. In da vsak dan pride v park. Že od nekdaj, tudi ko je skoraj postal slaven in je imel svoje stanovanje in tako. Pa danes? je hotel vprašati Lev, a si ni upal.

Poleg tega je Maks ravno odmahnil z roko. Kot da to, kar govori, niti ni važno. Ampak za v koš za smeti.

Odkušljaj se je. **"MLADENIČ,"** je začel.

"PRAV DANES NIMAM NATRPANEGA URNIKA. A TI POMAGAM?"

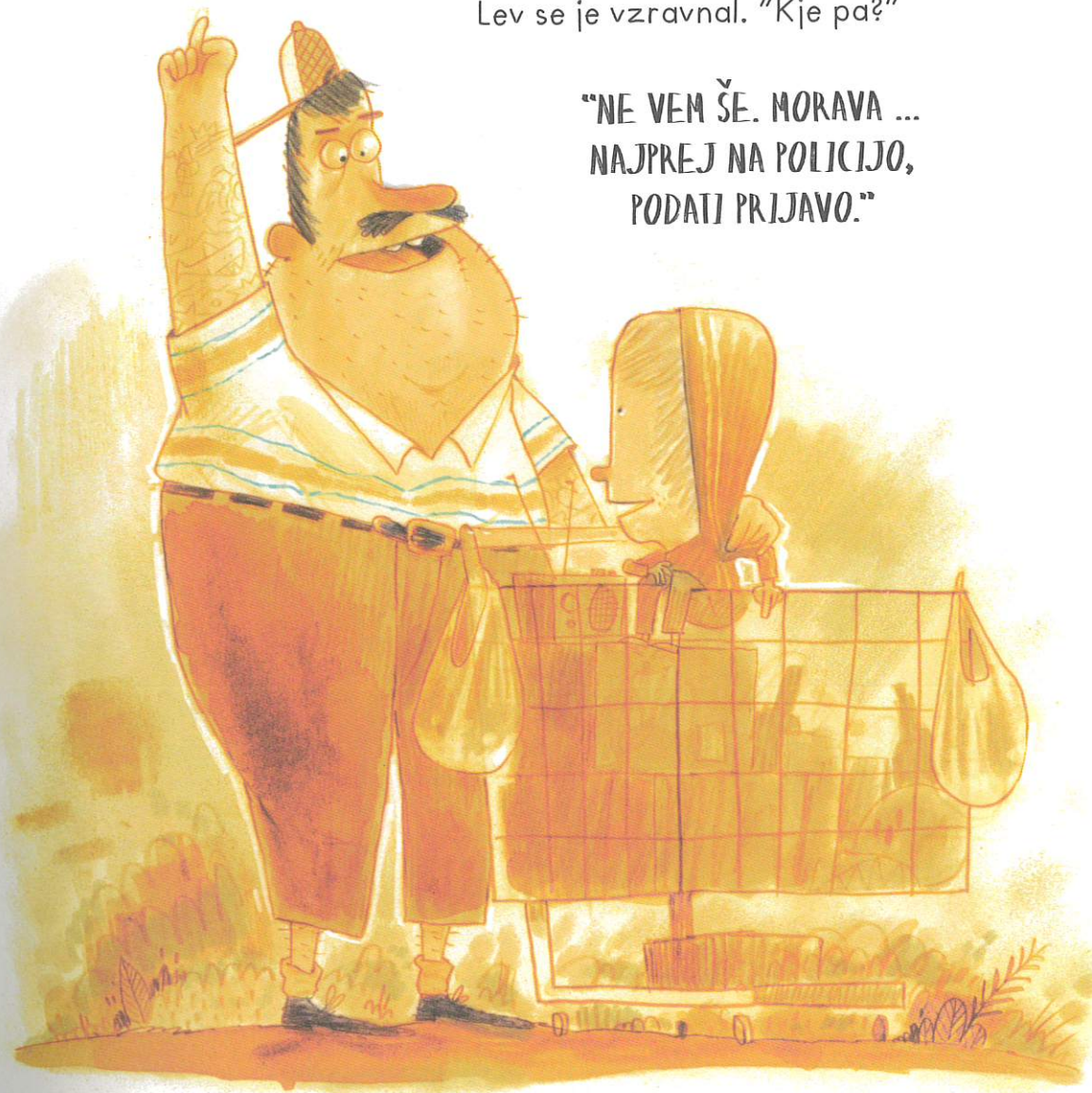
Lev ga je začudeno pogledal. "Pomagate ... pri čem?"

Maks mu je položil dlan na ramo.

"PRI ISKANJU SAMEGA SEBE, DEČKO."

Lev se je vzravnal. "Kje pa?"

**"NE VEM ŠE. MORAVA ...
NAJPREJ NA POLICIJO,
PODATI PRIJAVO."**

Maks je potiskal svoj voziček po prodnati stezi in po pločniku, čez zebro in po razmiganih tlakovcih na trgu.

Ljudje so se ozirali
(večina se ni).

Zijali so zaradi trušča. Voziček se je oglasal, kot da jih hodi sto. Drdral je, ječal, cvilil, tleskal, šklopotal, šklepetal in škripotal.

Levu se je zdelo, da Maks oddaja vonjave. Ni zares smrdel niti ni dišal po opranem, od njega se je širil duh po gozdu ali stari omari. Čisto drugače kot mama, ki včasih diši po jabolčni piti (predvsem ob sobotah), največkrat pa običajno po mami.

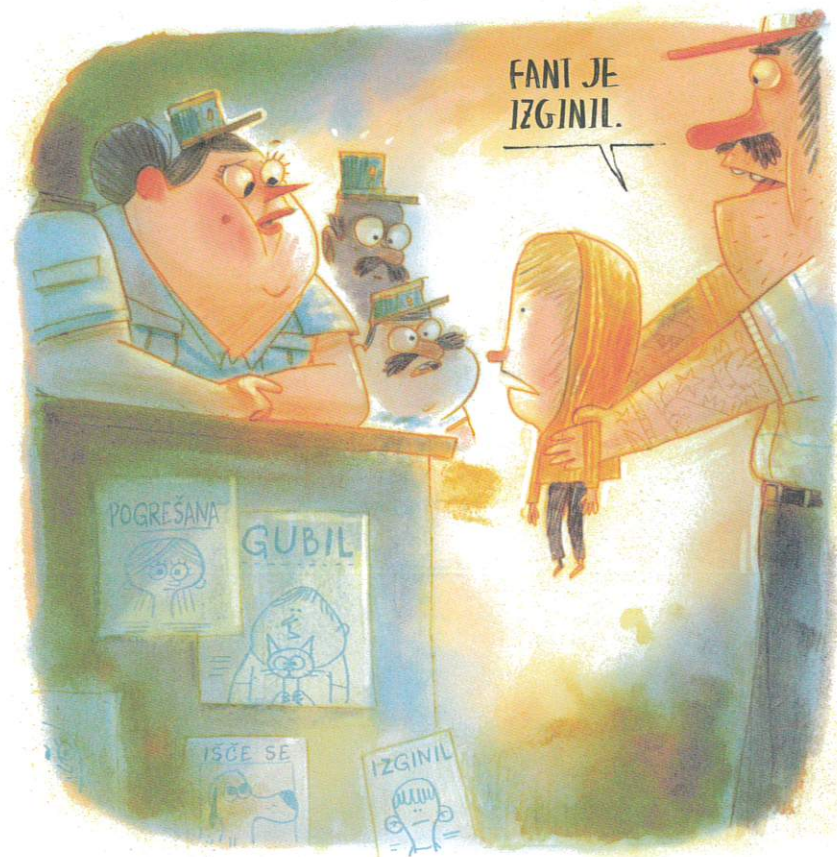
Lev je dvignil dlan
in jo povohal.
Nimam posebnega
vonja, je spoznal.

Njegov očka je dišal po travi ali po olju za kolo ali po knjigah. Če se prav spomni ...

Na policijski postaji so uslužbenci debelo pogledali.
Nič čudnega, je pomislil Lev. Kakšen par, Maks in jaz.

Policistka je dvignila nos.
"Imate težave, gospod?" je strogo vprašala.
Maks si je pomel brado.

"Kateri fant?" je zanimalo policistko. Na licu je imela mozolj.

"Tale," je odvrnil Maks.
"Tale je tukaj, kakor vidim."

Maks je pokimal. "VI ŽE, KI STE S POLICIJE."
Policistka je Levu pomignila s prstom. "Pridi bliže.
Ti si torej izginil?" Iz prsnega žepa je potegnila
kemični svinčnik in si zapisala: **IZGINIL.**
"Kdaj natanko?"
"Danes zjutraj." Lev je ošnil Maksa.
"Mogoče že prej."
"Kako se je to zgodilo?"

"Dobro."

Našobila se je.
"Hočem reči, ne, ni
dobro, seveda ne."

Skratka ... Bomo
pozorni. Pomagali ti
bomo pri iskanju."

"Res?"

Policistka je oślinila
dva prsta. "OBLJUBIM!"

Kmalu zatem sta Lev in Maks vstopila v stanovanjsko stolpnico in se z dvigalom odpeljala v ...

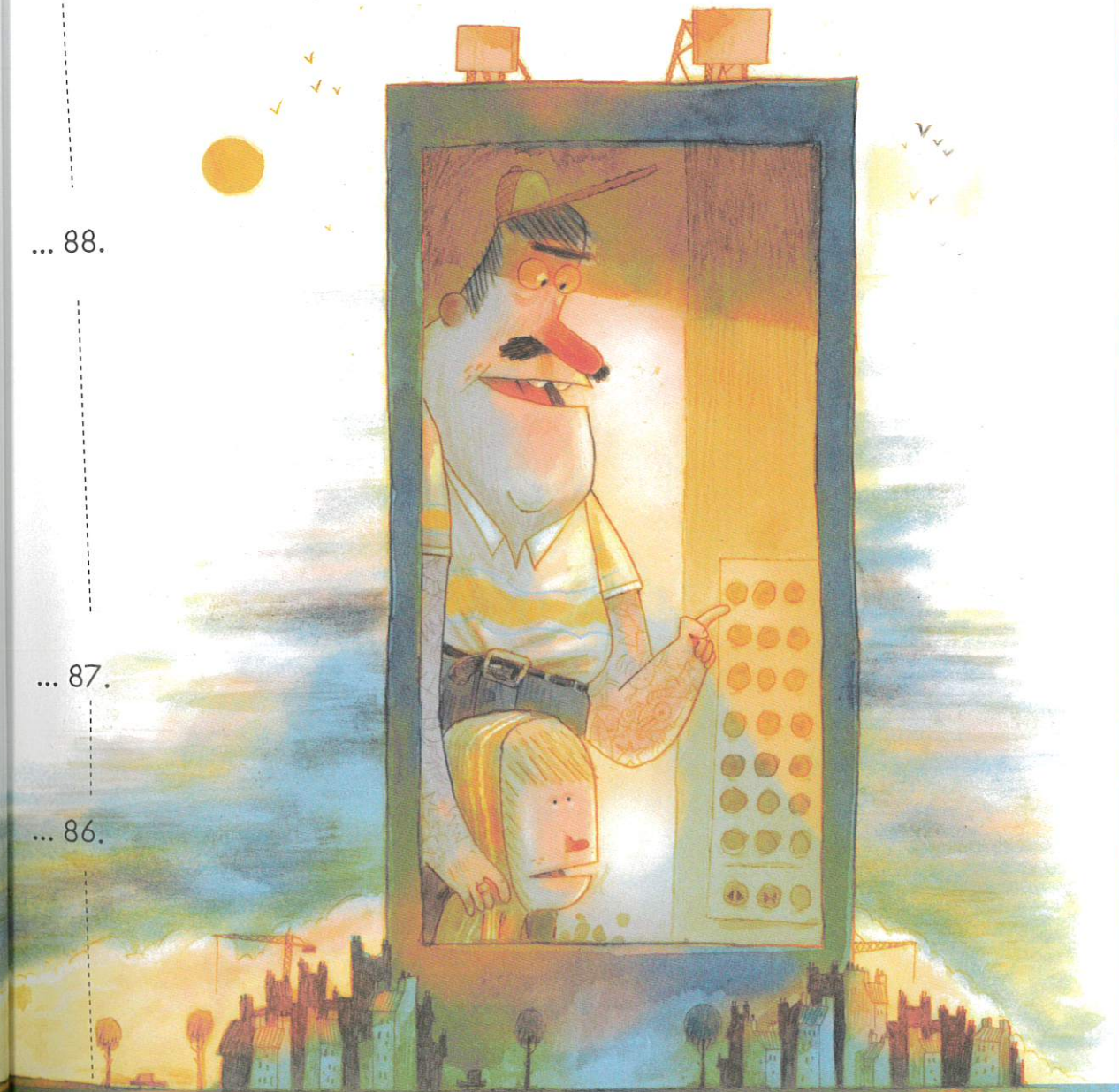
... v 89. nadstrop-pip-pip-je. Na sivi steni je visel strog napis: Prepovedano. "KAR POJDI NAPREJ," je rekel Maks. "ČE TE NI, PREPOVED NE VELJA."

"Pa zate?" "AH." Maks se je sklonil nad voziček in izbrskal daljnogled. "SEMKAJ," je rekel. "PO STOPNICAH."

... 88.

... 87.

... 86.

Bilo je tako visoko, da sta bila skoraj v oblakih. Nad njimi je bilo veselje, z mesecem in zvezdami. Še višje in vseokrog so bila nebesa. To je Levu povedala mama.

Maks mu je podal daljnogled.

"TJA NE GLEJ," se je pošalil. **"TAM LEŽI GOSPA Z GOLO ZADNJICO, DA SE BO POSONČILA."**

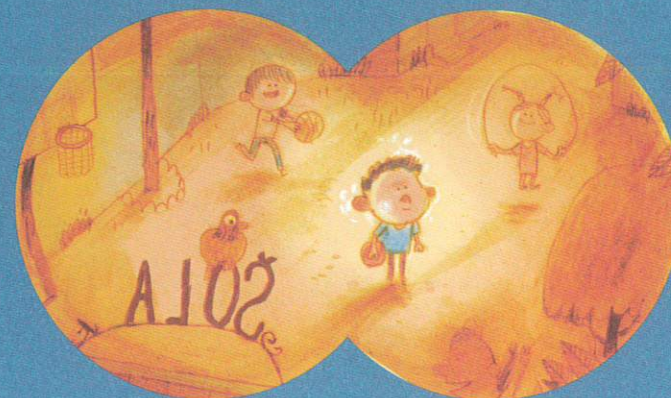
"Kam pa?" je vprašal Lev.

"KAJ VIDIŠ?"

Maks se je nagnil čez rob strehe in se zazrl v globino.

"Nič," je tiho odvrnil Lev, čeprav je mislil vse živo.

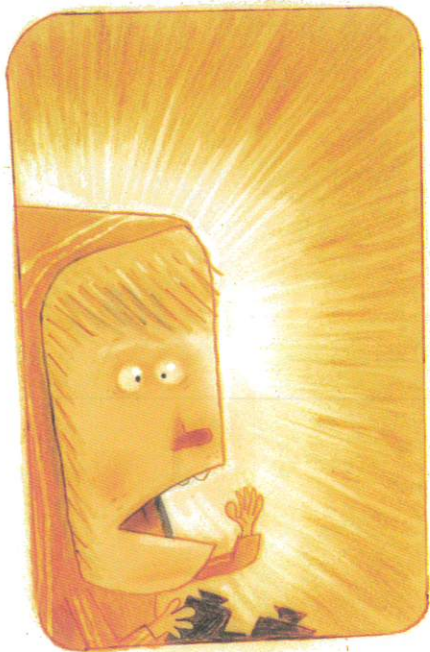
Videl je svojo šolo (in celo Ramona na igrišču).

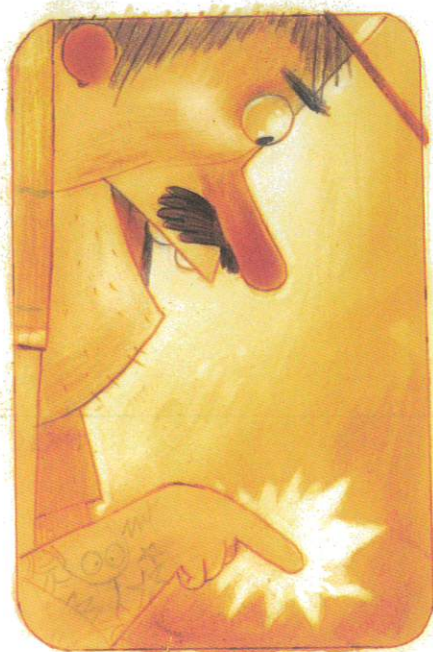
Videl je domačo ulico (ne pa svojega doma), majhen trg pri bazenu, bazen, očkovo službeno stavbo, ulico s sladoledarjem, knjižnico, stari stolp, most in lesketanje reke.

Na vseh teh krajih ga ni.
Tole mu nič ne pomaga.

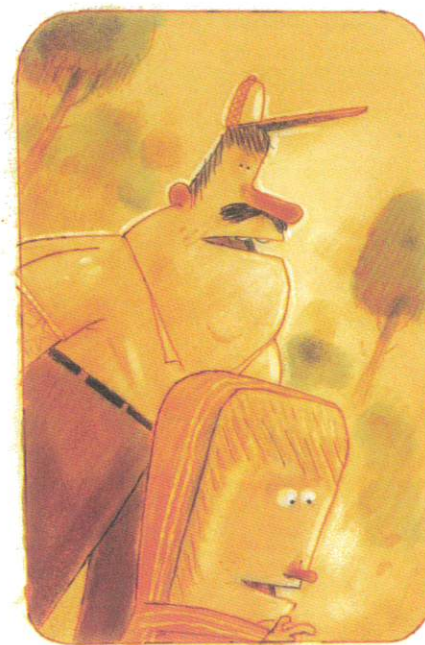
"Ojoj," je vzkliknil,
in se prijel za glavo.
"Kokoške!"

Maks se je začudil:
"SI MORDA KOKOŠ?"
"Ne. Pridi."
"KAJ?"

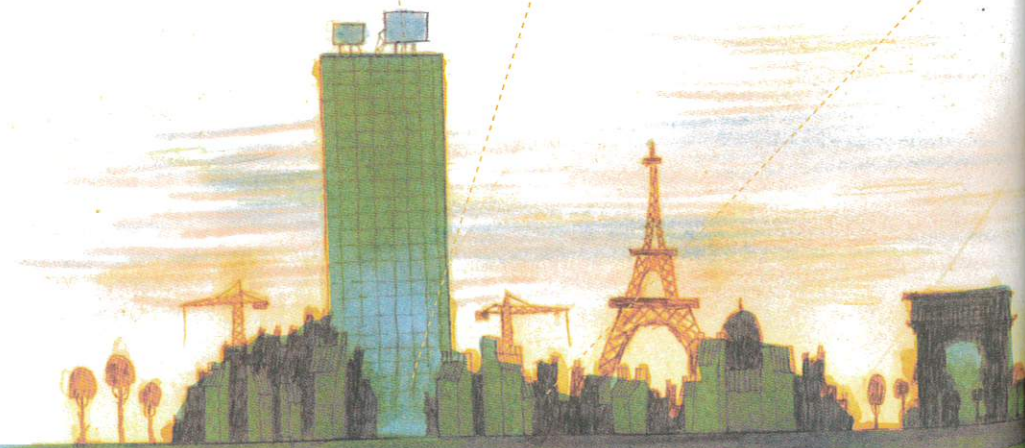

"Kokoške pri
babi in dediju."
"HEH?"

"Obljubil sem,
da bom skrbel zanje."

Pod oblaki sta se Lev in Maks
po mostu podala čez kanal.
To je bila najkrajša pot do
hiše babice in dedka.

Stara starša sta namreč odpotovala. Šla sta na pohod od doma do vrha neke gore. Hodila bosta dva meseca, morda še dlje.

S seboj sta vzela nahrbtnik, ne pa tudi svojih sedem kokošk. Ostale so doma, v kokošnjaku pri jablani.

Lev se je vprašal, ali lahko skrbiš za kokoši, če te ni. To gre? Vprašal je Maksa. Ta je le odmaknil pogled in se zahihital.

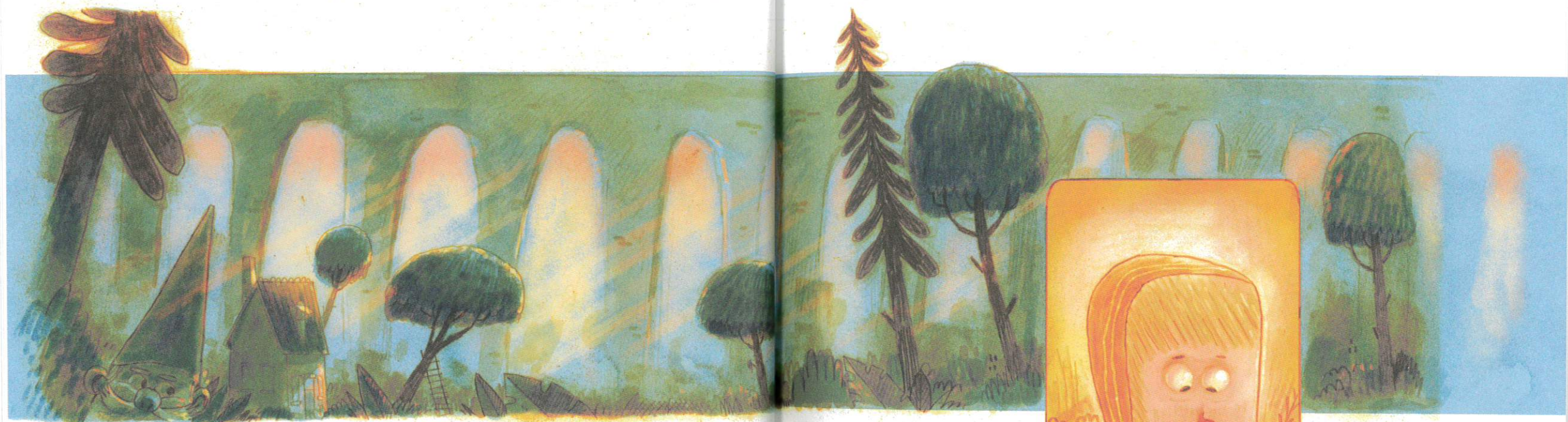

Na srečo je bilo kokoškam vseeno. Ali si ali te ni. Njih je brigalo le, da jim nekdo natoči svežo vodo in nasuje zrnje. In da pobere jajca.

"Tega ne razmem." Lev je nagubal čelo. Maks se je nasmehnil: **"KDO PA PRAVI, DA MORAŠ VSE RAZUMETI?"** Poduhal je jajce. **"NEKATERE SIVARI LAHKO POČNEŠ, ČEPRAV TE NI."**
"... Aja?"
"NEKOGA LAHKO PRIPRAVIŠ DO TEGA, DA MISLI NATE."
"... A, v tem smislu."

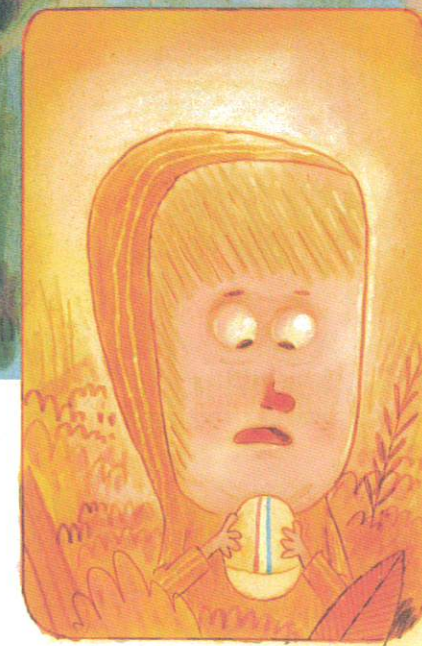
"TVOJ DEDEK JE ŠEL NA ČEPICO BREZ POHODA," se je oglasil Maks.
"NO, HM, OBRATNO." Pomežiknil je in pokazal na krivo jabloano.

V deblu je tičal žebelj in na njem je visela rumena čepica.
Ja. Lev je zmajal z glavo in za hip se mu je zdelo, da se ves svet
maje z njim. (Včasih se mu je kaj takega zazdelo.)

Nenadoma je v krošnjah zašumel veter in sonce je zakril siv oblak.
Tako j nato je v zraku zamigotalo in padle so prve kapljice.

Obzorje se je na kratko skremžilo. Škropec, bi rekel dedi. Oblak
je zdrsnil naprej, veter je potihnil. Lev si je otrl kapljice z lic.

"Očkova je,"
je rekel.

Od kokošk sta šla naprej do prometnega križišča na griču. Tovornjaki, avtobusi, motorji, avtomobili, kolesarji in en sam tekač. Lev je bil tu že dostikrat, a še nikoli peš. Vedel je, da prideš do bolnišnice, če pelješ po cesti naravnost. Maks je napravil dva počepa.

"KAKŠNO JE TRENUTNO POČUTJE?" je povprašal.

Lev je skomignil. Ni vedel. Počutil se je, kot da ima meglo v glavi. Kot da ... se igra skrivalnice, a ga nihče ne išče.

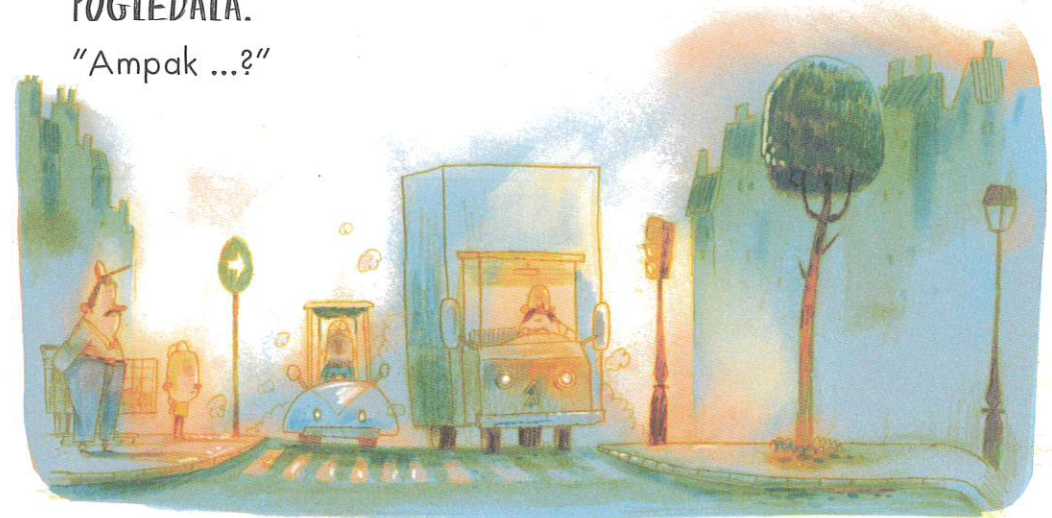
Prižgala se je zelena. Nista se premaknila. Lev je zašepetal: "Maks, kaj pa, če bo tako ostalo?"

"KAJ?"

"To." Lev je povetil ramena. "Da me ni."

Maks se je namrščil. **"DEČKO, ŠE NA TISOČ KRAJEV NISVA POGLEDAIA."**

"Ampak ...?"

"IN MOGOČE SI SE PO KOŠČKIH ŽE NAŠEL. LAHKO SE."

"Po koščkih?" Lev si je pomel oči. Kako pa to gre? Se bo drobtino za drobtinico spet sestavil?

Pri najboljši volji ni vedel. Zjutraj najprej ni opazil, da je izginil. In da zdaj sploh ne bi vedel, da se je že našel? Resnično čudno.

In srhljivo. Pa neumno. Še posebej neumno. Spet se je prižgala zelena.

VUUAAA!

Najhitrejši ropotajoči cvilivoziček na svetu!

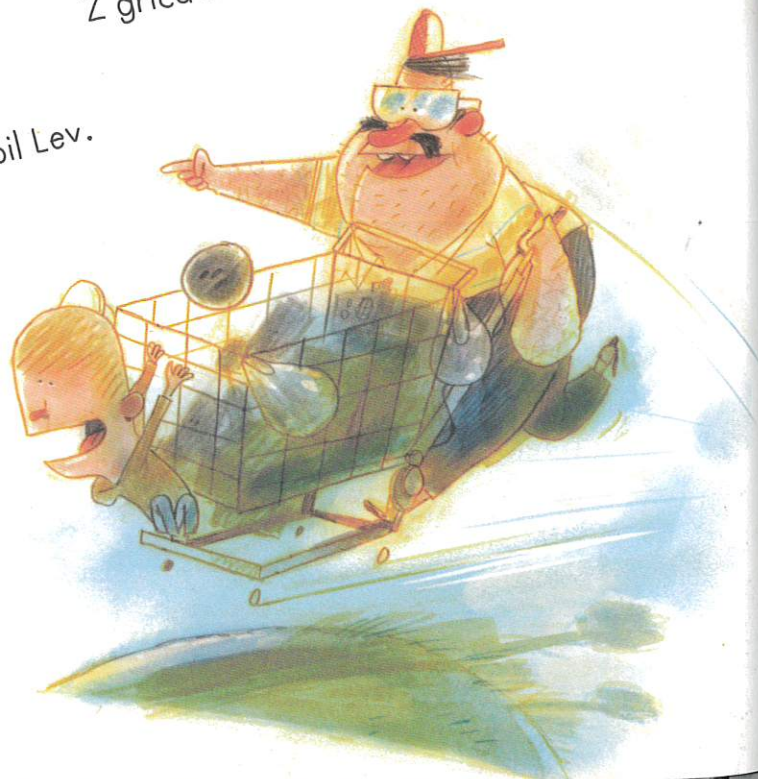
Lev je sedel na podvozju,
Maks je mahedral za
držalom.

VSE JE BUČALO.

Z griča sta švignila s skoraj 80 km/h.

"Pazi!" je zavpil Lev.
"Bolj počasi!"

"BREZ PANIKE,"
se je zadržal Maks.
"NEKOČ SEM BIL
KASKADER."
Pa vseeno.

Koleščki so čvilili, veter je Levu tulil v ušesih.

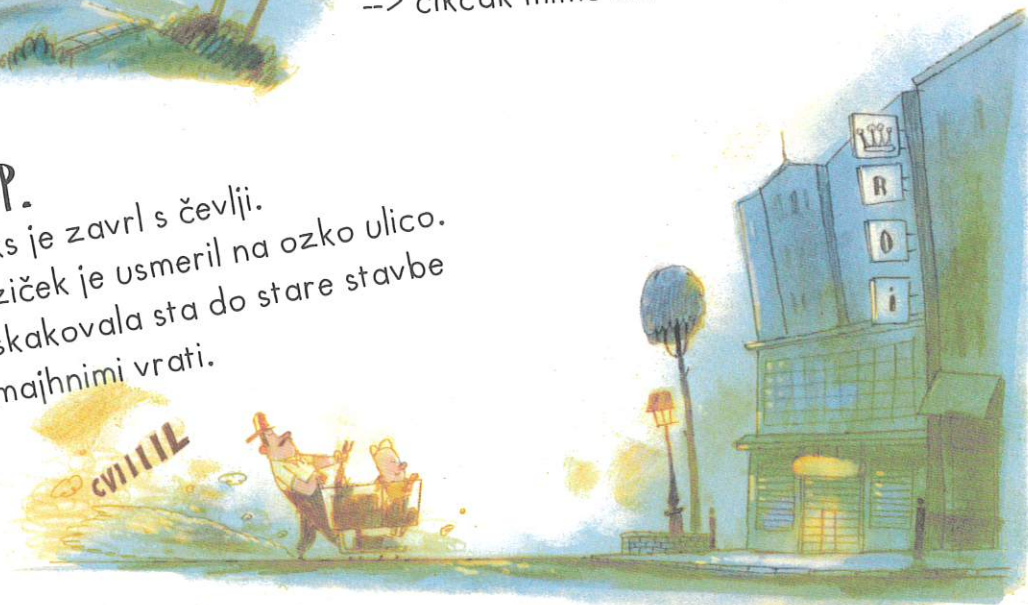
BUMF --> čez pločnik.

BAM --> naravnost skozi park.
VIIJUUUM
--> cikcak mimo sladoledarja!

STOP.

Maks je zavrl s čevlji.
Voziček je usmeril na ozko ulico.
Poskakovala sta do stare stavbe
z majhnimi vrati.

Pri vratih je bil napis. VSE, KAR POTREBUJETE!

Lev je odpihnil strah in pogledal Maksa.
"... Kaj pa potrebujem?" je vprašal.
"TO SAM NAJBOLJE VEŠ. VSTOPI."

"Kaj če me ne bodo videli?"

Maks se je zahihital in tlesknil s prsti.
"KORNELIJA VIDI VSE!"

Vse? Lev je previdno odprl mala vrata.

VAU.

Njegovemu očku bi se zmešalo od veselja.
Dvorana je bila najmanj sedemkrat večja od telovadnice.
V snopih svetlobe je plesal prah, dehtelo je po lesu in
starih čevljih.

Vseokrog so stale police, nekatere velike in čokate,
druge majhne ali vegaste. Levo od Leva so bile zložene
samo nogavice, potem pa samo kladiva. Skladovnice
kartonastih škatel, trikolesniki, majhni televizorji, pasje
ute, svetilke, omarice in skrinjice.

Vse, kar si lahko zamisliš.

Tam so bile krojaške lutke, slikarije, maske, lončki s kuliji,
knjige, toaletni papir, ribiške palice, potapljaške maske in
daljnogledi in ...

Gospod?

Kako
vam lahko
pomagam?

DREG

Lev je poskočil in se prestrašeno ozrl.

Glas je zvenel kot trobenta. Spregovorila je visoka, suha ženska. Imela je kodraste lase, zašiljena ramena in ogromno gub na vratu.

"Ehm," je odvrnil Lev. Hotel ji je odgovoriti, a je bilo preveč vsega videti.

Ženska je nosila zelene hlače in sivo srajco s potiskom kače. Na levi nogi je imela obuto supergo, na desni pa škorenj.

"Naj ugibam, ali kaj?" je zatrobentala. Zvenela je ostro, gledala pa je prijazno. "Kaj iščeš?"

"Fanta," je zahripal Lev.

"Kakšnega fanta?"

Lev je potisnil roke v žepe.

"... Takega, kot sem jaz," je zašepetal.

"Kot si ti!" Ženska je dvignila nos in poduhala. Potem se je sklonila k njemu in mu pomolila roko. "Kornelija. In vse, kar potrebuješ."

Lev.

Za menoj.

Vijugala sta med policami. Bil je pravi blodnjak, razen če si poznal pot. Obstala sta pred zelo ozkim in zelo visokim regalom. Na polici je z odebeljenimi črkami pisalo:

FANTIJE.

"Je to možno?" je vprašal Lev.

Kornelija se je ozrla. "Včasih je možno vse."

Zapokala je s členki in naredila počep. Povedala mu je, da je sakramensko težko takoj najti celega fanta. Korak za korakom bi šlo laže. S čim želi Lev začeti?

"Ha?"

"Kaj si najbolj želiš nazaj, mladenič?"

Vse, je pomislil Lev, a ni hotel biti tako neučakan. Zato je rekel: čevlje.

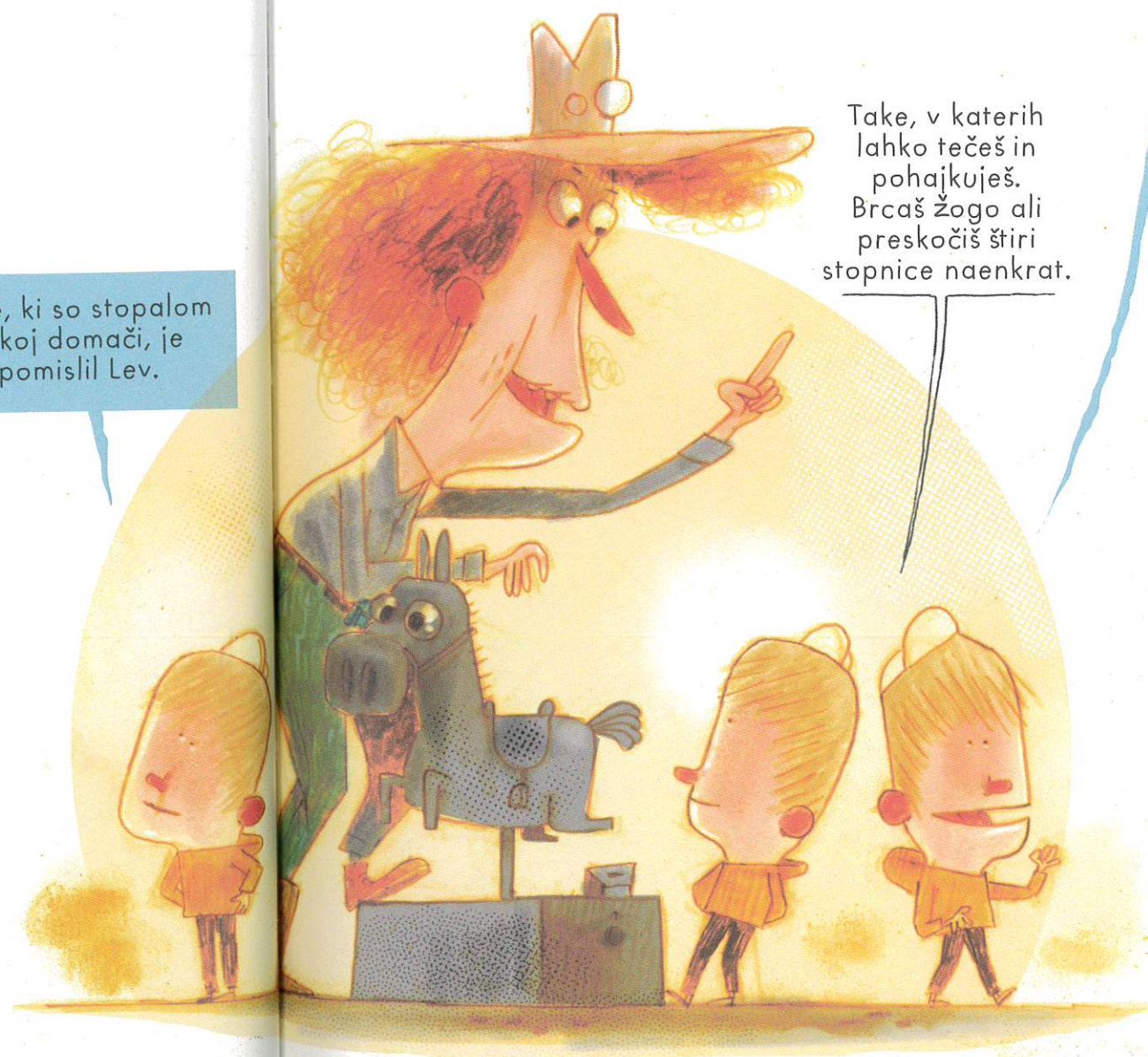
"Mhmhmh," je odvrnila Kornelija. Izmed bledih ustnic ji je pokukala konica jezika. Kot da je Lev pripomnil nekaj bistrournega.

"Kakšne čevlje?"

Take, ki ne stečejo proč, ko zazvoni zvonec. Ko pride nekdo povedat, da se je zgodila nesreča.

Take, v katerih lahko tečeš in pohajkuješ. Brcaš žogo ali preskočiš štiri stopnice naenkrat.

Take, ki so stopalom takoj domači, je pomislil Lev.

"Tam," je pokazala Kornelija. Splezala je na regal in se vrnila s parom črnih čevljev. Niso bili ne čisto novi ne čisto ponošeni. Bili so skoraj taki kot njegovi prejšnji.

"Tako," je rekla Kornelija. "To je to."
Lev je pokimal. "Ja."

Resno se je nasmehnila. "Kaj še potrebuje fant, ki ga iščeš?" je zatrobentala.

"Hm," je odvrnil Lev in napihnil lica.

"Mogoče pulover?"

"Kakšen pulover, mladenič?"

Odgovor na to vprašanje je bil zapleten. Lev je zasukal čepico v desno. Pulover mora imeti kapuco. In rdeče črte, če bi šlo. Na hrbtu madeže od barve in ožgan levi rokav.

"Približno tako luknjo."

Lev je s palcem in kazalcem nakazal krog.

Taka luknja nastane, če greš taborit z očetom in se zvečer usedeš preblizu ognja. Kornelija je zamižala na eno oko in stopila na prste.

"Mhmhmh," je rekla in iztegnila roko.

Iz dodobra zaprašene, nizke kartonaste škatle je potegnila natanko tak pulover, kot ga je imel v mislih Lev.

"Mislim, da še smrdi po dimu," se je nasmehnila.

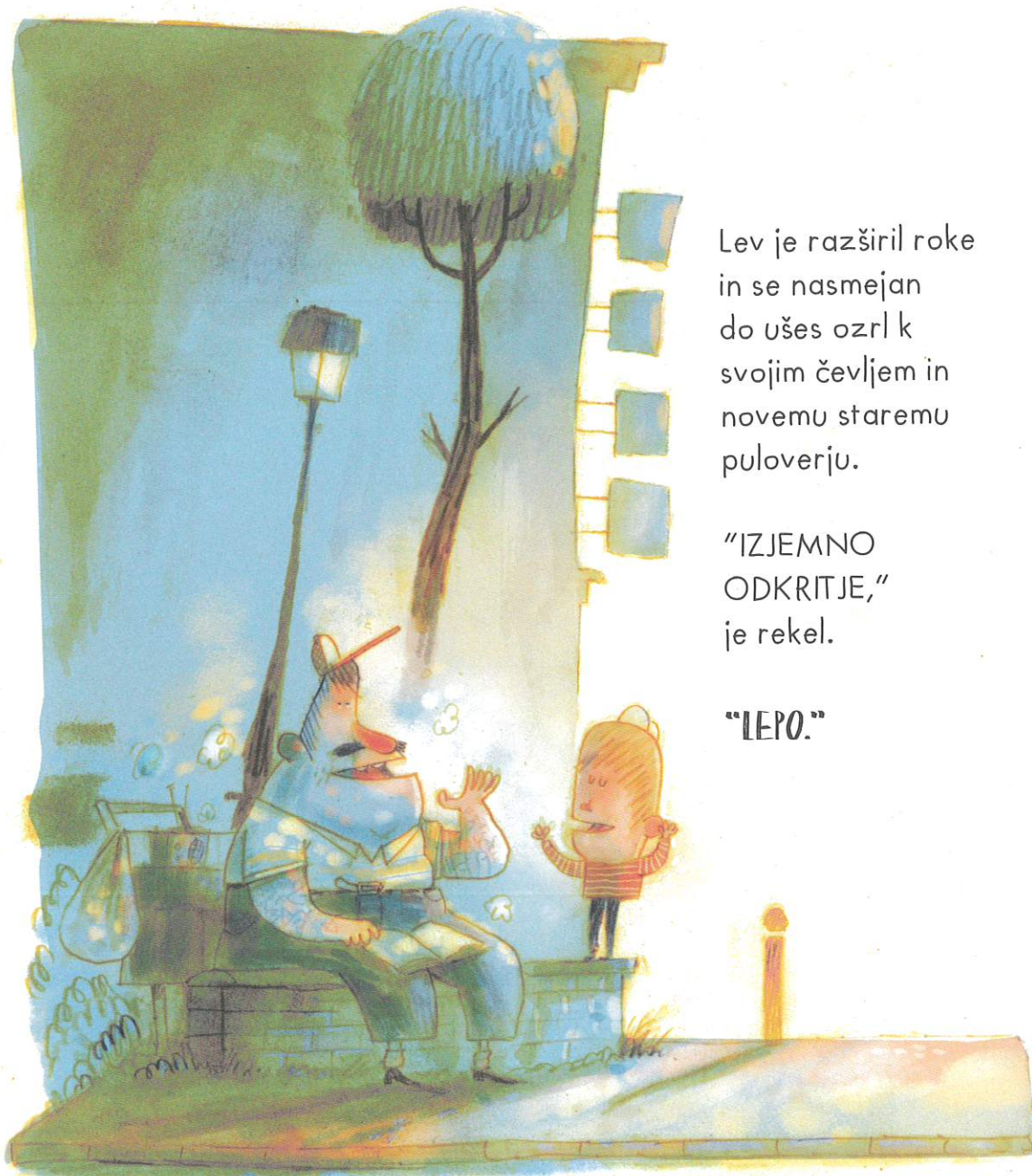
Lev si ga je nemudoma oblekel. Za hip se mu je zdelo, da spet sliši plamene, prasketanje, čuti žar ognja, da spet diši po gozdu in ga dim ščemi v očeh.

"Najlepša hvala," je rekel.

"Ni za kaj," je odvrnila Kornelija in se kraljevsko priklonila.

Maks je sedel na škarpi. Obraz je nastavljal soncu in v naročju držal knjigo. "SI NAŠEL, KAR SI POTREBOVAL?" je vprašal.

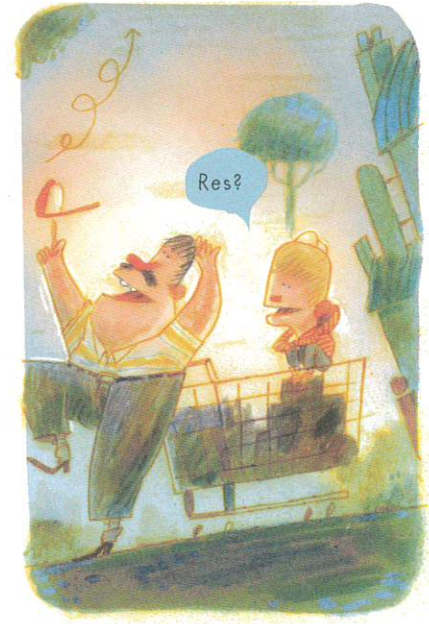
Lev je razširil roke in se nasmejan do ušes ozrl k svojim čevljem in novemu staremu puloverju.

"IZJEMNO ODKRITJE," je rekel.

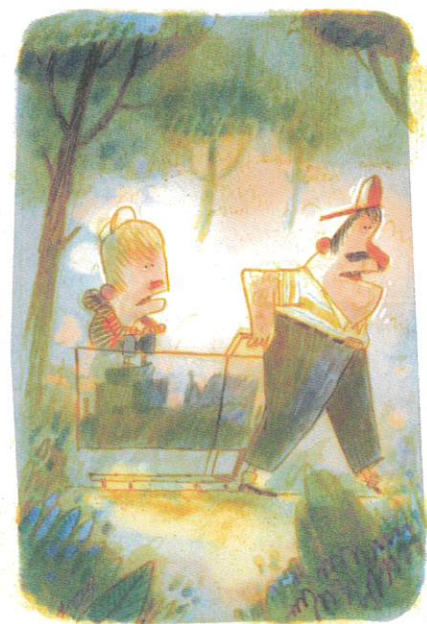
"LEPO."

"Si bil nekoč res kaskader?" je vprašal Lev. Maks je pokimal.

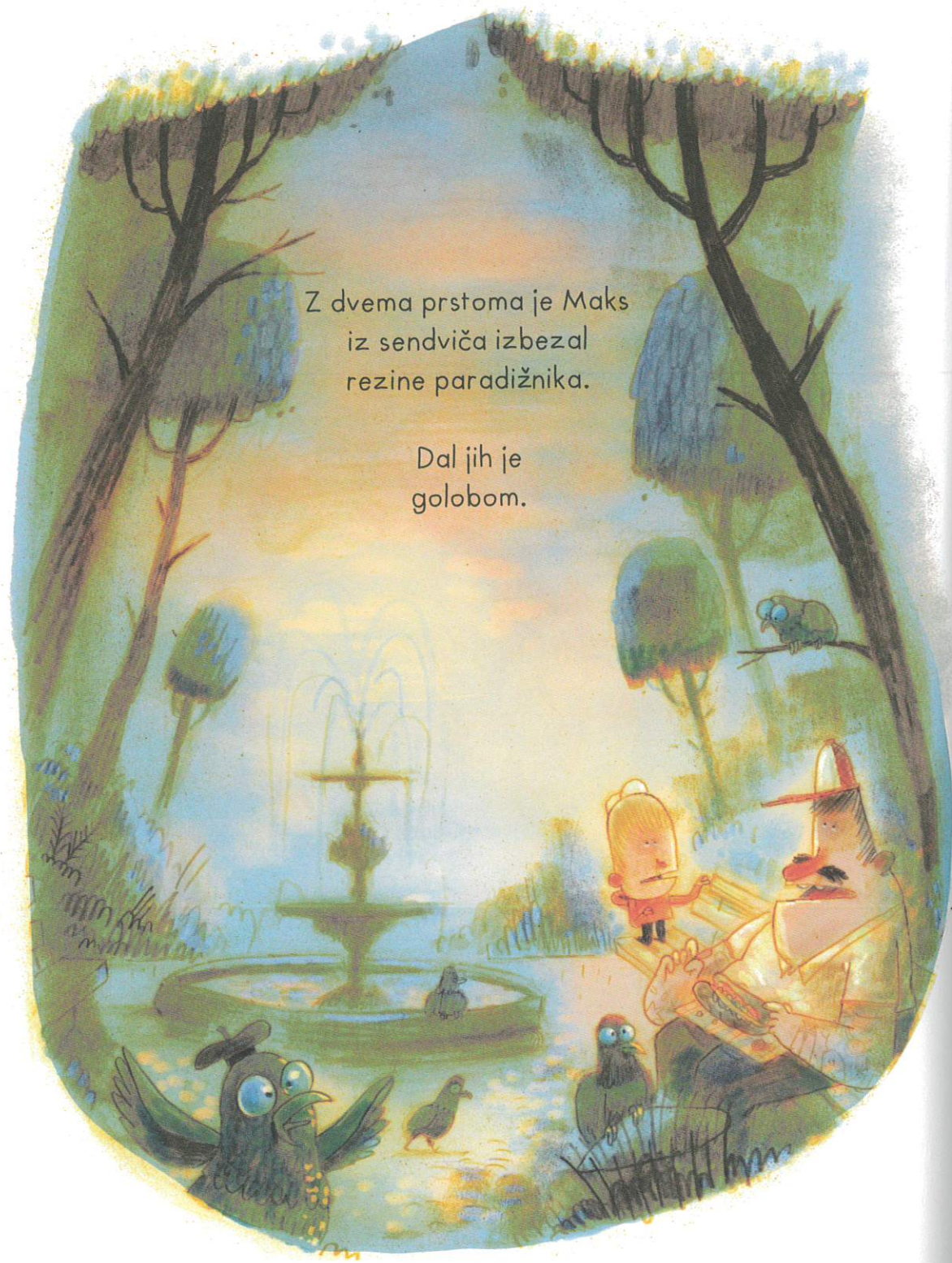
"VSE SEM SI UPAL. ZOMBIJE, PADCE S STAVB, SUPERLEPILO ..."

MHM. POTEM PA SEM POTIONJIL V POZABO. TAKO JE TO.

USTVARJŠ SI IME, NATO PA GA IZGUBIŠ."

Z dvema prstoma je Maks
iz sendviča izbezal
rezine paradižnika.

Dal jih je
golobom.

Tako kot Ramon, je pomislil Lev. Sošolcu je mama za malico vsak dan pripravila sendvič s sirom in paradižnikom.

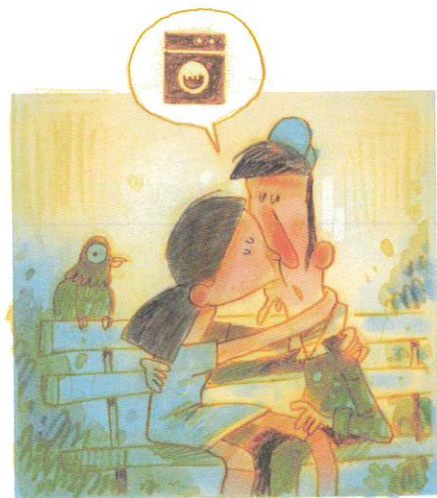
Ramon je imel raje samo sir ali klobaso ali čokoladni namaz ali marmelado. Ramon bi tudi zamenjal šolsko torbo in klop in učiteljico. Najraje bi se vrnil v prejšnjo šolo in najraje bi videl, da bi starša spet živela skupaj.

V nobenem primeru pa ni maral sendvičev s paradižnikom.

Jaz pa bi rad očka nazaj, je pomislil Lev.
Ali pa to, da bi se jaz vrnil. V preteklost. Enkrat samkrat.
To bi bilo lepo. Pustil bi kosa pri miru. In ne bi rekel tiste
besede - *neumen*.

Za vodometom nasproti niju sta se fant in dekle strastno poljubljala. Lev je privihal ustni kotichek. Očka bi se gotovo pošalil na njun račun.

Maks se ni, ker se je ukvarjal s paradižnikom.

Nato si je prste obrisal v hlače.

"TI NE BI NIČ PRIGRIZNIL, FANT?"

"Nisem ... lačen," je odvrnil Lev in po grlu ga je popraskalo. Odhrkal se je, si poravnal čepico. "Maks?"

"JA."

"Ti imaš otroke?"

Možak je nagnil glavo, se zagledal v prazno, si z ustnic pomel drobtino in se namrščil.

"NE," je zavzdihnil. **"TO ..."** Lev je pričakoval stavek, a se je Maks odkašljaj in odgovor pogoltnil.

Lev je poznal ta občutek. Kot da so besede zataknjene v prsih. Kot žebliji v debeli deski. Kot debel črn ptič brez kril. Takrat je laže biti tiho, ker če spregovoriš ...

"Veš," je omahoval Lev. "Moj očka. Je. Padel. S kolesom."

"MNNH?"

Lev je vstal. Ni bil prepričan, ali je res kaj rekel ali je samo mislil. Padel. Z dirkalnim kolesom. Nekega nedeljskega dopoldneva. Šla je majhna skupina. Očka. Gospod Kuna. Še nekaj kolegov. Nič groznega ni bilo. Nič tako ...

Moški so
se spustili
po mostu.

Šibali so.

Očka je vozil
zadnji. Zato.
Je. Luknjo v
cesti. Videl.
PREPOZNO.

NEUMNO. KAKO NEUMNO.

Neslo ga je daleč, daleč, daleč. ---> **TAKO.**

Maks je nadrobil zadnji košček kruha.

"GOTOVO GA ZELO POGREŠAŠ."

"Puh," je skomignil Lev. O tem raje ni govoril, sicer ga je popadla jeza.

"JAZ ŠE ZMERAJ VSAK DAN POGREŠAM OČETA."

Pa že. Lev je položil roke v naročje in povetil glavo. V trebuhu se mu je zganil temni ptič. Tiščal ga je v rebra in mu jemal sapo.

Maks si je pogladil hlače.

"ŽALOST," je rekel.

"Kaj pa ti veš o tem?" je revsknil Lev.

"SKORAJ NIČ." Maks je pogledal vstran.

"ALI SKORAJ VSE. GREVA."

"Glej." Lev je pokazal na izložbo.

Razstavljeni so bili šotor, pelerine in ostri noži. V šipi je bilo videti neobritega možaka in poln voziček.

Zraven je stal rahlo žalosten fant in zrl vase.

"To sem jaz," je rekel Lev.

"AH, NE," je odvrnil Maks. **"TI SI TUKAJ."**

Ravno sta prišla do starih stolpov, ko ga je nekdo poklical. "Hitro naprej," je planil Lev.

Maks se je ustavil.

"ČE TE PA KLIČEJO."

"Saj zato," je zagodrnjal Lev.

Prihajala je gospa Godelj.

V svoji značilni maniri:

vegasto je drobencijala.

Kratkonoga copra, ji je

včasih rekel očka (nikoli vpričo

mame). Gospa Godelj je pogledovala zdaj Leva, zdaj Maksa.

"Kaj pa ti tukaj? Ali ne bi moral biti v šoli?"

Maks je odkimal.

"Ne," je odvrnil Lev.

Gospa Godelj je dvignila brado. "A da ne? Kako pa to?

Tvoji starši, tvoja mama ve za to? Sicer bom ..."

Lev se je nasmehnil. "Zato, ker me več ni," je pojasnil.

"Kaj?"

"GOSPA," je uradno začel Maks. **"ČE NEKOGA NI, NE MORE V ŠOLO. RAZUMETE?"**

Gospa Godelj je prhnila. "Kakšno nakladanje, to moram ..."

"NE SKRBJTE. SVA ŽE BILA NA POLICIJI."

Maks si je položil prst na usta. **"UREJENO."**

"Pa kaj še," je bevsknila gospa Godelj. "To bom ..."

Lev in Maks sta se zasukala na petah in odkorakala.

Šla sta mimo obtolčenih
smetnjakov, pravih in
narisanih na zidu.

Šla sta mimo lesenih vrat,
pravih in narisanih.

Mimo golobov s pravimi
krili in s krili iz črnila.

Mimo dveh koles, enega rdečega
in enega jeklenega z rjo.

Le lisasta mačka je bila ena sama.
"Kot moj očka," je rekel Lev.

Tiho bodi, TEPEC, si je rekel. Vseeno bi bilo najbolje iti domov, se uleči v posteljo in počakati na izboljšanje. Očka ni več. Mrtev je. Že dva meseca in osemnajst dni.

Čprav še je. Povsod. Na fotografijah, kadar Lev zjutraj pride v kopalnico, kadar mama peče palačinke, preden gre spat, kadar je nogomet po TV, kadar kdo pozvoni, kadar na balkon prileti ptič, na stojalu za čevlje, kjer so prej bili očkovi čevlji, zdaj pa jih ni več. Včasih si Lev želi, da bi lahko očka izbrisal iz misli.

Še teže je o tem govoriti. Besede se vedno zdijo preozke za to, kar hočeš povedati. Rečeš "pogrešam", a je veliko siloviteje. Rečeš "jezen", a je hujše. Rečeš "žalost", a misliš "izguba".

Na ovinku je Maks obstal.

"ZDAJ," je zašepetal in odrinil vratca.

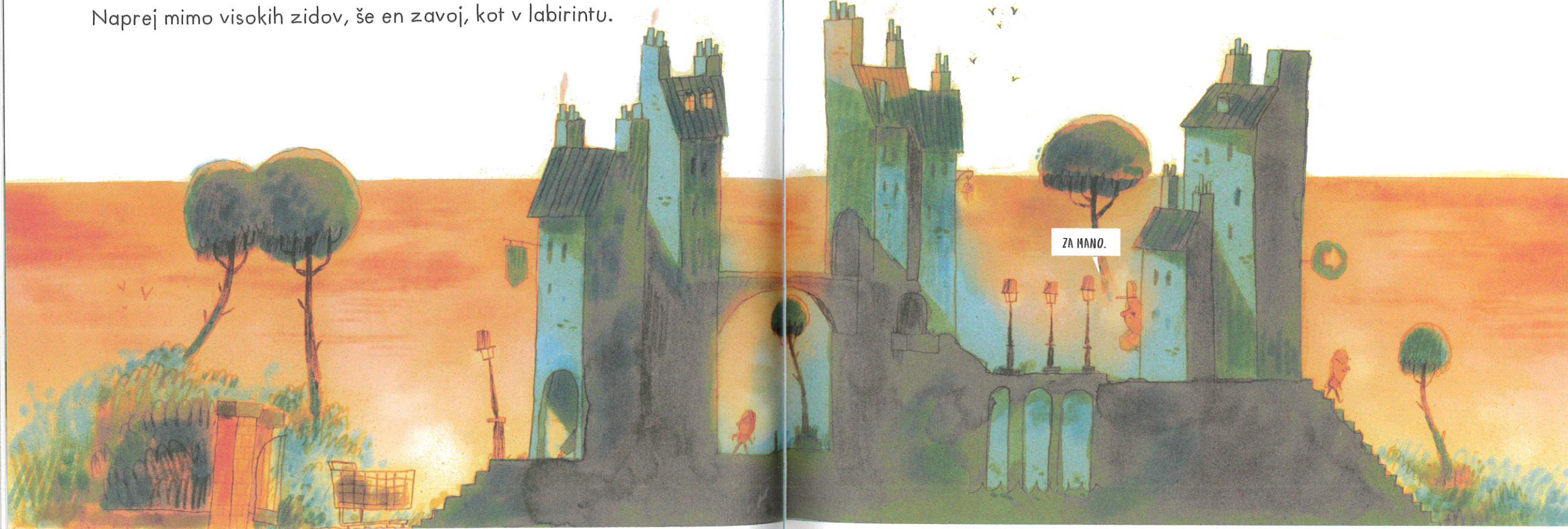
"... Kaj zdaj?"

"PRISEZI, DA NE BOŠ NIKOMUR POVEDAL."

"Zakaj?"

Povzpela sta se po stopnicah, zavila na ozko stezo in prišla v nizek prehod med hišama.

V zraku je bil vonj po dežju in skisanem mleku. Naprej mimo visokih zidov, še en zavoj, kot v labirintu.

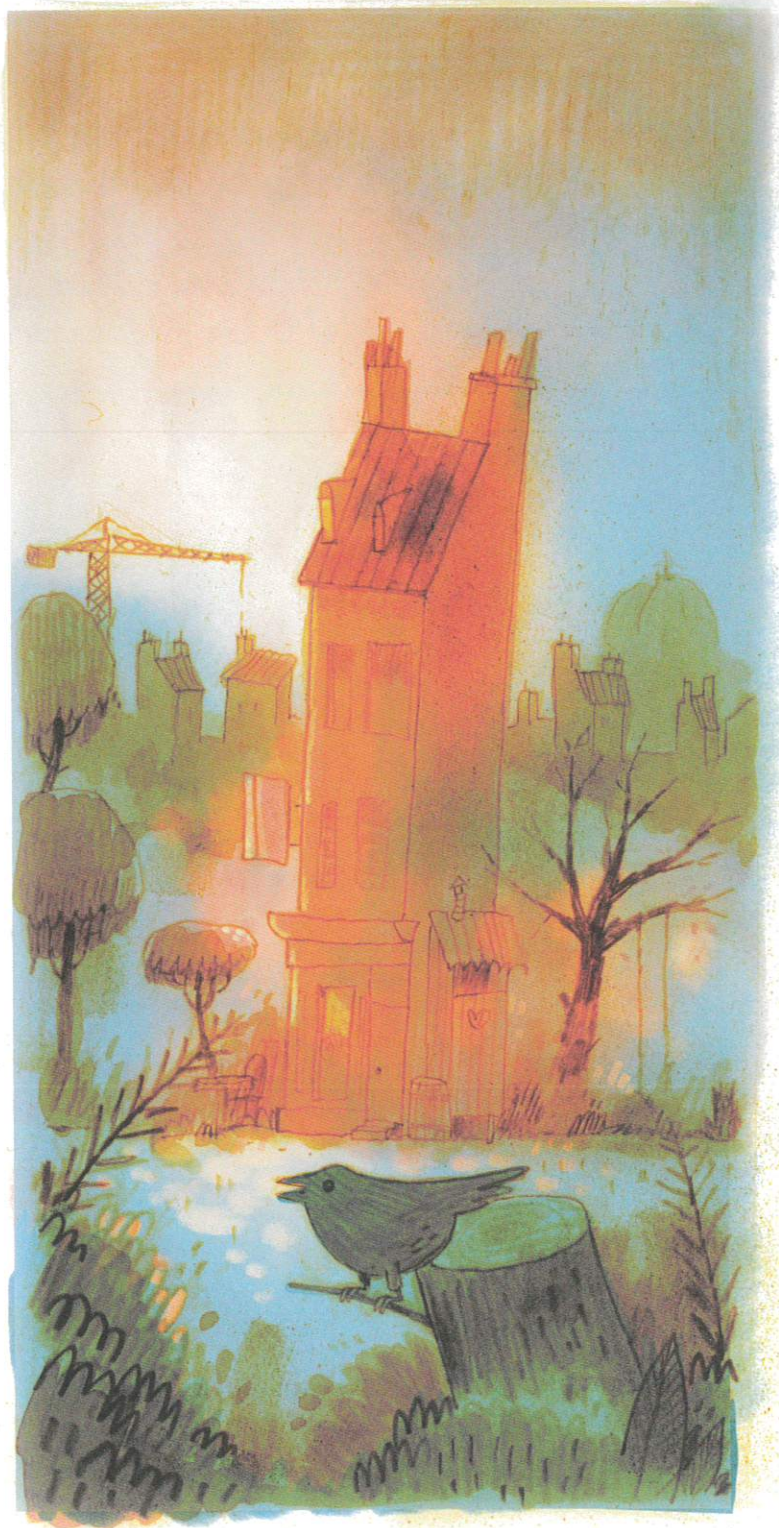
Maks se je ozrl in položil prst na usta. Mar je Levu bral misli?

Kje sva?

Ne samo, da me več ni, ampak se bova kmalu še izgubila. Morda pa ne. Maks očitno dobro ve, kod hodi. Prečkala sta ozek vrt pri starem bloku.

Na veji golega drevesa je čepel kos. Na vrtu gugalnica brez sedeža in lesena korita s sivko.

Na lepem je Lev obstal. Ali nekje nekdo poje?

“Kaj bova tukaj?”

“**KJE TUKAJ?**” Maks je zakrilil z rokami.

“**MISLIŠ TU, V TEJ ČETRTI, V TEM MESTU? V TEM DELU SVETA? V TEM ČASU? ZAKAJ SVA TUKAJ IN ZDAJ?**”

Tega še sam ne vem. Gotovo je le, **DA SVA.**”

Lev je zamežikal. “Jaz tudi?”

Maks ga je špiknil v prsi.

“**TI TUDI. ČEPRAV SI TRENUTNO IZGINIL.**”

“Ničesar ne razumem.”

“**NE,**” je veselo odvrnil Maks.

“**JAZ TUDI NE. A KAJ ZATO. ČE BI ČLOVEK VSE RAZUMEL ...**”

Pomežiknil je in odprl zelena vratca.

“**ŠTEJEVA DO TRI. IN. DVAJSET,**” je rekel, “**PA SVA NA CILJU.**”

V najminimajši kavarni na svetu. V njej so bili ena miza in dva stola, v kotu torte na policah, voziček s kozarci, krožniki, skodelicami in kompletom desertnih vilic.

Predvajana glasba se je ujemala z risbo drevesa na steni.

Prikazal se je gospod v srebrni obleki in se jima priklonil. "Draga gosta," ju je uglajeno pozdravil in se dotaknil visokega rdečega klobuka. "Prisrčno dobrodošla."

Izjemno čudno, je pomislil Lev. Nista se še dobro usedla, že jima je gospod prinesel kozarca vode. "Si bosta ogledala našo krasno ponudbo tort?" je vprašal.

Lev se je odhrkal. V zadnjem času ni imel velikega apetita. "Nisem ravno ljubitelj tort," je odvrnil. "Ah." Gospod je zavil z očmi. "Dragi mladi gost, pri nas mora torta imeti rada tebe."

"Aja?"

"Ja, ja!" Gospod je pogledal Maksa. Ta mu je pokimal: "MOJ PRIJATELJ JE ŽALOSTEN."

"... Žalosten?"
Gospod je sklenil roke in
Leva pogledal
kot doktor.
"Še kaj drugega?"

Lev se je zmedel.
Mar ni to že
dovolj? Potisnil
je roke v žepe.

"Moj očka je mrtev. Padel je s kolesom."
"Mnh," je dejal gospod z rdečim klobukom in se namrščil.
Lev je globoko zajel sapo. "Jaz sem pa izginil," je dodal.

Gospod je iz žepa potegnil beležko in lesen kuli.
"Aham, ja, ja," je momljal z nagnjeno glavo. Zapisal je tri, štiri besede, privzdignil obrv, narisal puščico in še nekaj načečkal.

Lev je stisnil ustnice. Kako čuden kraj. Če bi ga očka videl! Gospod se je sklonil k Maksu. "Katero torto pa zate, dragi gost?"

"KOT PO NAVADI," je odvrnil bivši kaskader.
"Odlično." Gospod se je nasmehnil, premaknil rdeči klobuk in se šele nato obrnil. Kot da mu klobuk kaže pot.
Lev je odpil požirek. Glavo je imel polno in prazno hkrati. Dlje je ta dan trajal, manj ga je razumel.
Kaj počne tukaj?

"KAKŠEN ČLOVEK JE BIL TVOJ OČE?"

"Ha?"

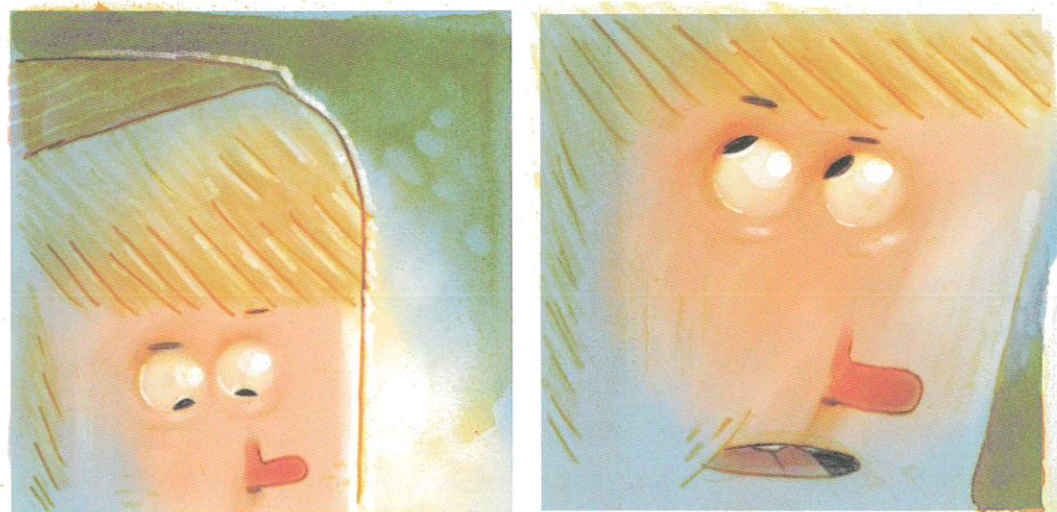
Maks se je s komolci naslonil na mizo in ponovil vprašanje. Hm, je pomislil Lev. Stisnil je čeljusti. "Nič posebnega," je začel. Brž se je popravil: "Ne, seveda nekaj posebnega."

Ni pa bil poseben v smislu čuden. Včasih je bil zabaven. Veliko je vedel o pticah in ničesar o avtomobilih. Pa pajkov se je bal. In močan je bil, a ne tako kot sosed Bob. Njegov oče ni imel potrpljenja, bil je radoveden in ... oboževal je torte.

Torta *Očka*, je pomislil Lev. Roka z vilicami se mu je zatresla. Takšne torte še ni videl. Temno rdeče barve z ...

... brizgi zelene in rumene in plastmi čokolade. "Kar daj," je rekel Maks. Lev je previdno ugriznil.

Mmm, niti približno tako sladka, kot je pričakoval. Prej grenka, kot zelo temna čokolada, a na drugačen način.

Prepoznal je okus borovnic. Hecno - zdelo se mu je, da okuša barvo. Jo lahko?

Okuša odtenek zelene, ki ga takoj spomni na gozd. In na brokoli, ob katerem se je očka vedno skremžil. Še en grižljaj. Hah, zdaj ga je okus spomnil na nogomet in na večere, ko sta mu starša brala zgodbice.

In na tisti dan, ko sta z očkom obiskala muzej pozabljenih živali.

"Neumni kos," je rekel Lev in odložil vilice.

"KAJ?"

"Mogoče sem ... jaz kriv."
Stisnil je čeljusti.

Tisto nedeljo zjutraj
je na balkonu ležal kos.
Se je ponesrečil, padel?

Imel je čudno perut.

ZATO KER ...

ZIOMLJENO.

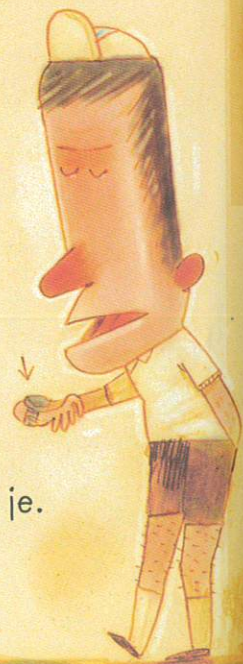
In poškodovan tilnik - imajo ptiči tilnik? -,
saj je glavo ves čas držal postrani.
Ni bilo dvomov, da ga boli.

Pobral sem ga, položil v škatlo in odnesel noter.
V kuhinji si je očka ravno obuval kolesarske
čevlje.

OČKA, K
VETERINARJU
MORAVA.

Odkimal je.

"Sine, zdaj nimam časa. Čez pet minut ..."

"Ampak ptiča boli, očka. Po mojem
se je zaletel v šipo."

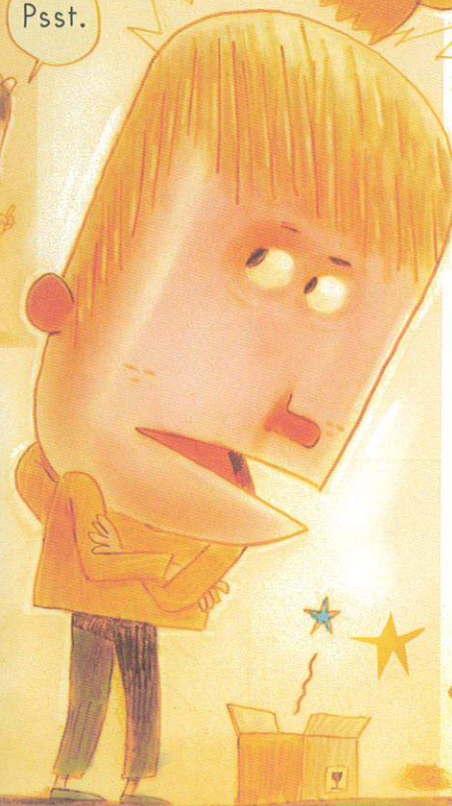
Mhm.

Očka je pogledal v škatlo.
"Slabo si gledal, ptiček."
Nataknil si je čelado.

KAJ PA, ČE UMRE?!

Psst.

"Psst, mama še spi.
Sine, samo ptič je."

"TI SI PA
SAMO OČKA,
NEUMEN OČKA."

"Ej, pazi na jezik.
Tako ko se vrnem
z vožnje, bova poskrbela
za ptička."

Očka me je še cmoknil na lase. "Adižo, Lev."

Nič mu nisem odvrnil.
Vrata so tlesnila in očka
je na hodniku vzel kolo.
Kos v škatli je čivknil.

Neumni očka!
Tega nisem rekel.
Ne na glas, samo v mislih.

Lev si je z rokavom
pomencal nos, pojedel
še en grižljaj. Čutil, kako
torta potuje po jeziku,
po grlu, mimo temnega
mesta v prsih in okrog
žalosti v trebuhu.

Napravil je globok vdih, in
še enega. V prsnem košu mu
je zaškrtalo. Kot da je črni
ptič premaknil perut. Še v
glavi mu je zaplahutalo.

Uf?

NA LEPEM STOJI NA OBALI.

Kot med lanskimi počitnicami. V sipinah sta z očkom prav tako našla ptiča. Bila je lumna. S koničastim črnim kljunom in belim trebuščkom. Ležala je v luži in plahutala.

Z glavo in perutjo se je zapletla v ribiški laks. Očka je potreboval dobre četrte ure, da jo je osvobodil. Ni bilo enostavno, ker ga je lumna stalno kljuvala po prstih.

“IZJEMNO NESPAMETNA,” je komentiral očka. Ko je bila rešena, pa se lumna sploh ni premaknila.

“POLETI, NO, ŽIVAL NEUMNA,” je rekel očka.

Šele čez pet minut jo je popihala. Ob vsakem zamahu je zavreščala.

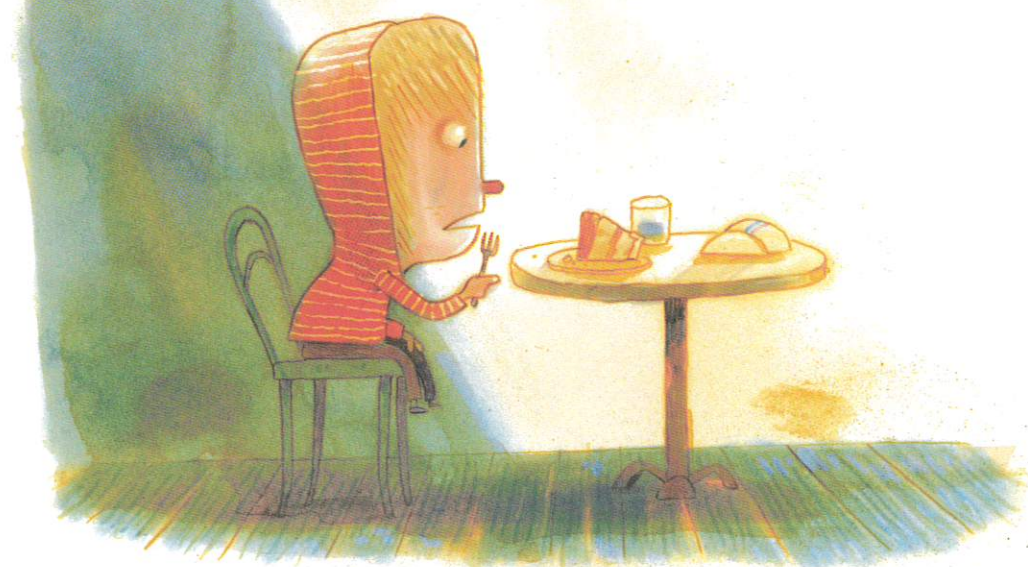

Očka se je smejal.
“Zdaj se pa še jezi.”

Lev si je v usta nesel še dva zalogaja. Pomislil je na svoj rojstni dan, ki bo že naslednji mesec. Kdo bo takrat na ves glas vzklikal *hip, hip, hura*? Mama?

Smrknil je. Neumni očka. Zaradi njega bo vse padlo v vodo. Šolski ples. Plavanje. Počitnice. Vožnja s kolesom zvečer. Domače naloge. Vse.

Zakaj bi se
sploh še vrnil
v šolo?

Do njune mizice je priplesal gospod. "Ali sta draga gosta zadovoljna?" je vprašal. "Ali vsak grižljaj poteši brbončice?" Lev in Maks sta pokimala. "Ja!"

"Odlično." Gospod se je odpravil za klobukom in v kotu kavarne stoji bral knjigo. Lev je s kazalcem pobral zadnje mrvice.

"Maks, kakšnega okusa je pa tvoja torta?" ga je zanimalo. Na Maksovem krožniku je bil še košček nizke torte s svetlečo se glazuro.

"KOT MOGOČE," je zamišljeno odvrnil Maks.
"BI EN GRIZ PONAVALIJA?"

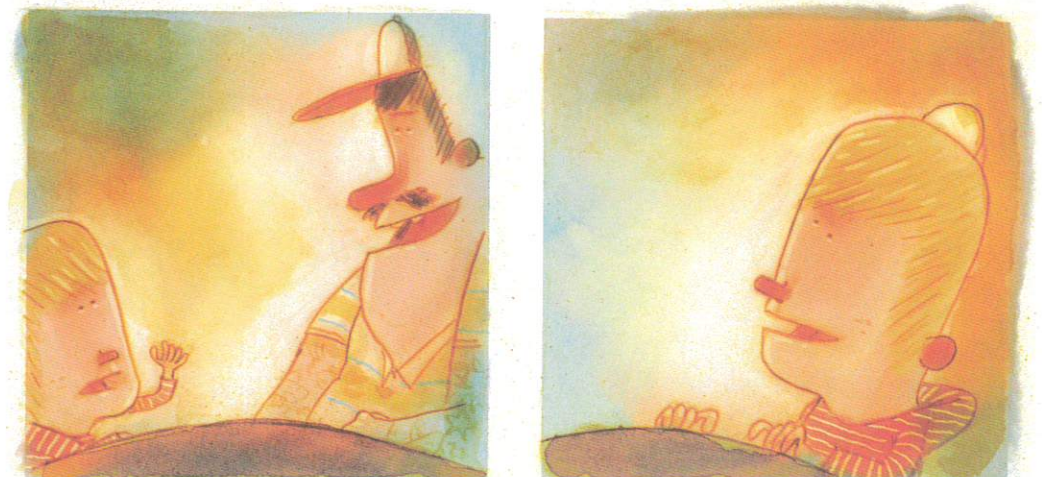
Zahehetal se je in zakrilil z vilicami, češ da misli obratno.

"Ne, hvala."

Maks se je odkašljal v dlan. "Ta torta ima okus po ...
jutrišnjem dnevu, malce pa že po pojutrišnjem."

"Po jutrišnjem dnevu?" se je začudil Lev. "Ta okus obstaja?
Kakšen pa je?"

Maks se je nasmehnil. "VSAKIČ DRUGAČEN."

"Potem bom tako torto naročil naslednjič."

Lev si je pomel čelo. Sem bi lahko kdaj prišla z mamo ali pa
z dedkom in babico. Vsi skupaj.

Še nekaj zalogajev pozneje je gospod z rdečim klobukom odnesel njuna krožnika. Potem se je sklonil k njima in rekel, da je – draga gosta – čas, da se vrneta v svet. Položil je dlan Levu na ramo. Fant si je že kar mislil, kaj mu bo rekel.

To, kar so mu skoraj vsi. Da bo vse v redu, da naj se drži, da ga ne bo nikoli pozabil, da je zdaj mamin sonček. Da je zelo hudo. Vsega tega pa gospod ni rekel.

“Na svidenje naslednjič,” je zašepetal.

Sprehodila sta se do širokih cest v bližini nogometnega igrišča. Maks je pokazal na visoko stavbo. Nekoč jo je preskočil. Z motorjem. V starih časih, ko je bil še kaskader.

“Res si jo?”

“ZAKAJ PA NE?”

Po nebu so plavali belkasto sivi oblaki.

Na zelenici je ženska vadila stojo na rokah.

“Jaz jo znam,” je pokazal Lev. “Očka me je naučil.”

“RES?”

“Trik je v tem, da se močno odrineš in verjameš, da se boš v zraku ustavil.”

Če sam ne verjameš, tvoje roke še manj.

“Tukaj.” Lev je prepoznal cesto, kjer zaviješ desno in prideš do pokopališča.

Šla sta po prodnati stezi, ki jo je Lev poznal. Počasi sta se vzpenjala na grič. Veter je pihljaj, sonce se je skrivalo v krošnjah. Srečevala sta otroke s šolskimi torbami.

"Počasi boš moral domov," je rekel Maks.

"Ja." Lev je zamižal na eno oko.

"A lahko poskusim?" je vprašal.

"... STOJO NA ROKAH?"

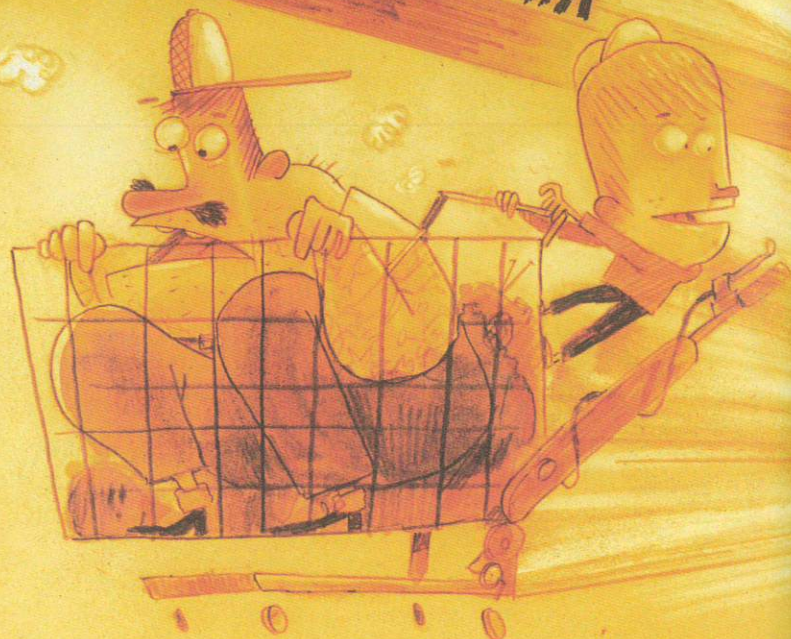
"Ne."

Najhitrejši ropotajoči cvilivoziček na svetu.

KOT NORCA STA ZDRVELA PO GRIČU.

SSSSSSSSSSŠŠŠHHRRRR

Izstrelilo ju je najmanj deset metrov v zrak, vse je letelo.

S truščem sta ... Ne!

ČVONG

Z GROMOZANSKIM TRUŠČEM sta pristala na asfaltu.

"PAZI!" je zakričal Maks. "PREVIDNO!"

"Brez panike!" je zavpil Lev. "Tudi jaz sem - kaskader."

Veter mu je bučal v ušesih,
JUHUH, če bi očka tole videl.

Zavoj, še eden ...

Ravno takrat je voziček
naskočil debel kamen.

ČABUNG!!

Maks si je iztepel strah iz
ušes in si poravnal čepico.

"VAU. FANT!"

V redu
je šlo.

Sprehodila sta se skozi park.
V krošnjah je žvrgolelo
kot za stavo.

"Kaj pa naj rečem?"
je zaskrbelo Leva.
"Cel dan me
ni bilo."

"MAH," je odvrnil Maks. "SAJ SI ZDAJ NAZAJ."

Kdo to
pravi?

JAZ.

"KAJ PA, ČE NISEM?"

Ali pa, če naslednji teden
spet izginem?"

Lev se je popraskal
po glavi. Čudno
se je bilo vrniti
domov.

Maks se je zasmel.
"TO BOVA REŠEVALA TAKRAJ."

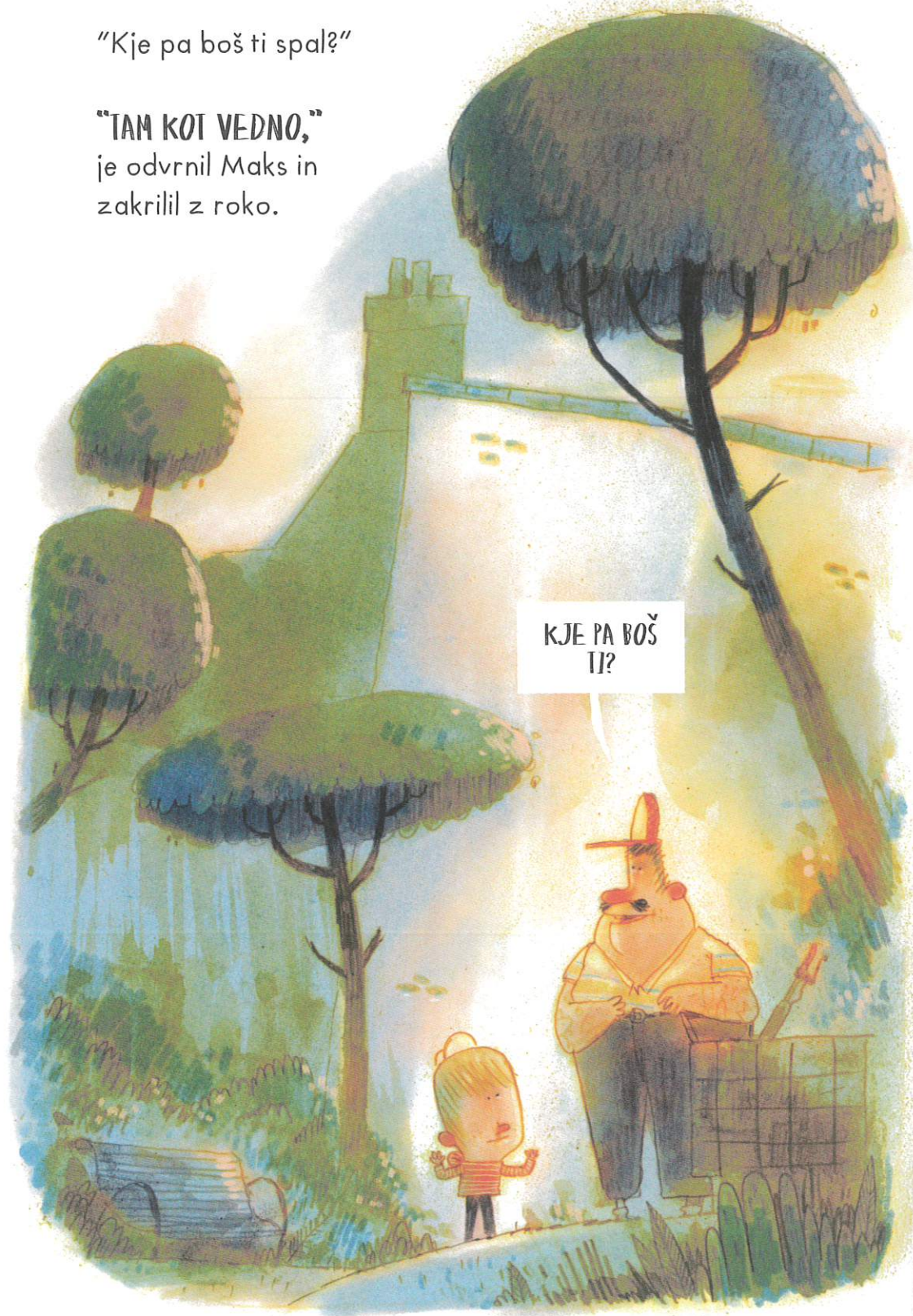

Tako ...
Kot da ni ...
Kot da se ni ...

Ga bo mama še poznala, bo jezna, kaj bo rekla?
Bo moral takoj poriniti roke v žepe? Morda
bo posnel očka: vdih, nos kvišku, rahel
nasmešek. "Danes me ni bilo."

"Kje pa boš ti spal?"

"TAM KOT VEDNO,"
je odvrnil Maks in
zakrilil z roko.

KJE PA BOŠ
TI?

"... Tudi tam kot vedno," se je zahihital Lev. Pogledal je Maksa. "Hvala ti. Rad bi ti ... nekako ... vrnil uslugo. Za danes. Kako se ti lahko oddolžim?"

"JE ŽE V REDU, FANT."

Lev je nagnil glavo. "Se bom že česa spomnil."

"PRAV."

Zahihitala sta se. Maks je napravil pest.

"Hvala ti."

"Z NAJVEČJIM VESELJEM!"

"Z izjemnim veseljem," je odvrnil Lev.

"ADIJO."

"Do kmalu."

Naslednji dan, v četrtek, je bil Lev nazaj.
Začelo se je že zjutraj.

Na mizi je bil krožnik. Zraven je bil listek.
Dobro jutro. Lepo se imej v šoli. Rada te imam. Mami.

Lev si je obul črne čevlje.
Oblekel pulover, ki ga je dobil pri
Korneliji. Še zmeraj je imel vonj
po gozdu in dimu, ki ščemi v očeh.

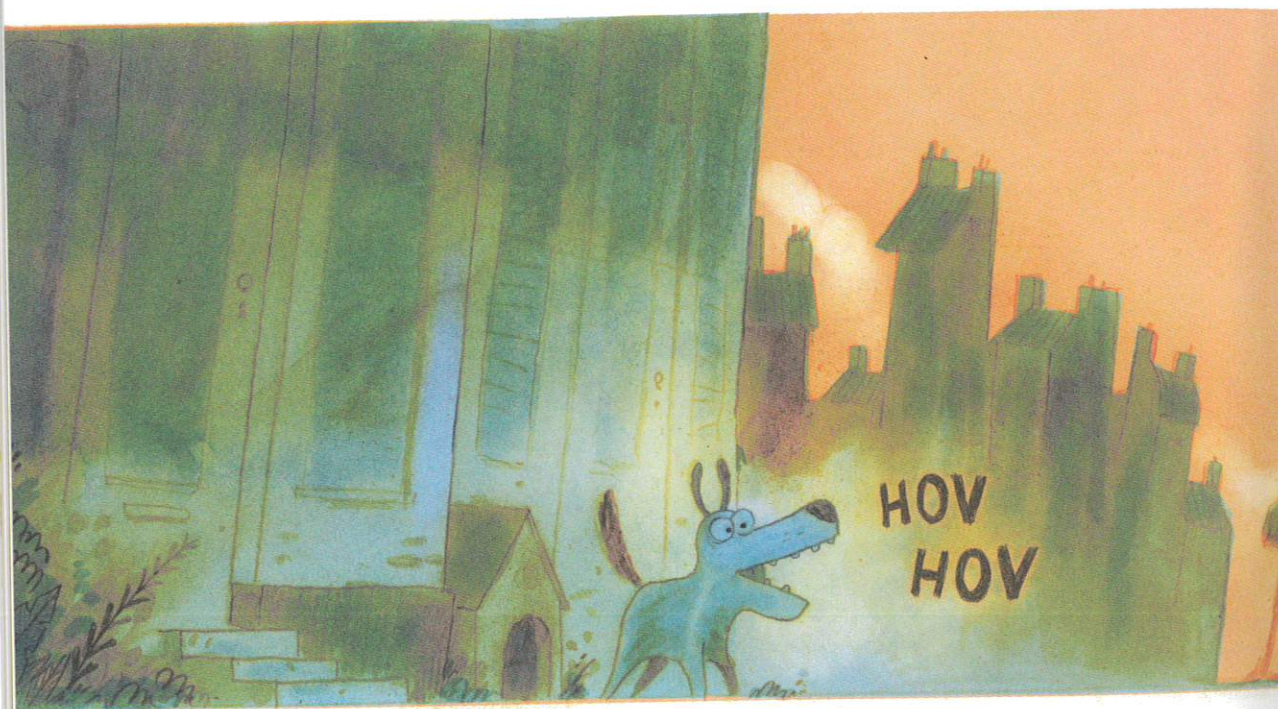
Če mu bo Tamara rekla, da
smrdi, ji bo rekel, naj sebe ...

Ne.

Povedal ji bo, da je pulover očkov.

"ŽIVIJO, RAMZES."

Pes soseda Boba je dvignil glavo.

Dvakrat je zalajal.
Kot da ga sprašuje: "Pa kje si bil?"

Stefan Boonen
Zadeva z Levom
Ilustriral Melvin

Iz nizozemščine prevedla Stana Anželj
Uredila Nika Mušič
Lektorirala Katja Klopčič Lavrenčič
Prelom Janez Turk

Naslov izvirnika: Dat met Leo
© Uitgeverij De Eenhoorn, Begoniastraat 2A, 9810 Eke (Belgija), 2020
© za slovensko izdajo KUD Sodobnost International, 2022

Vse pravice pridržane.

Noben del te knjige ne sme biti reproduciran, shranjen ali prepisan v kateri koli obliki oz. na kateri koli način, bodisi elektronsko ali mehansko s fotokopiranjem, snemanjem ali kako drugače brez predhodnega dovoljenja KUD Sodobnost International.

Izdajatelj
KUD Sodobnost International
Urednica knjižnega programa Jana Bauer
Ljubljana, 2023
sodobnost@guest.arnes.si
www.sodobnost.com

Tiskano v Sloveniji
Naklada 800 izvodov

**Sofinancira
Evropska unija**

Financirano s strani Evropske unije. Izražena stališča in mnenja so zgolj stališča in mnenja avtorja(-ev) in ni nujno, da odražajo stališča in mnenja Evropske unije ali Evropske izvajalske agencije za izobraževanje in kulturo (EACEA). Zanje ne moreta biti odgovorna niti Evropska unija niti EACEA.

Knjiga je bila izdana s finančno pomočjo Flanders Literature (www.flandersliterature.be).

FSC Okolju prijazen nakup.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.112.5(493)-93-32
087.5

BOONEN, Stefan, 1966-
Zadeva z Levom / [napisal] Stefan Boonen & [ilustriral]
Melvin ; [iz nizozemščine prevedla Stana Anželj]. - Ljubljana
: KUD Sodobnost International, 2023

Prevod dela: Dat met Leo
ISBN 978-961-7132-73-1
COBISS.SI-ID 147000579

Stefan Boonen (1966) živi s svojo družino v Leuvnu v Belgiji. Potem ko se je izučil za mizarja in nekaj let delal kot socialni delavec, se zdaj poklicno posveča pisanju. Napisal je že več kot 80 otroških in mladinskih del, številna so prevedena in nagrajena ali so bila prirejena za televizijo ali film. Stefan Boonen ustvarja tudi v gledališču, izvaja tečaje kreativnega pisanja in sodeluje pri najrazličnejših pripovedovalskih projektih. Kot pisatelj pogosto gostuje na šolah in v knjižnicah.

Melvin (1980) se je rodil kot Wout Schildermans. Študiral je ilustracijo in grafično oblikovanje v Hasseltu v Belgiji. Melvin riše, slika in oblikuje za založbe in oglaševalske agencije. Njegova prva knjiga za otroke, *Pozor, huda babica!*, je izšla leta 2014 in očarala tako kritike kot mlade bralce, navdušile pa so jih tudi čudovito ilustriane prigode dečka Tea v knjigah *Mamut (dogodivščina s krasnim fantom Teom)* in *Tabor Bravo*. Vse tri knjige so prevedene v slovenščino.

Stana Anželj (1984) prevaja knjige za mlade in odrasle, trenutno največ iz nizozemščine. Pri založbi KUD Sodobnost International so v njenem prevodu izšli štiri dela Stefana Boonena, slikanice Petra Goesa, Jana De Kinderja in Edwarda van de Vendla ter roman za odrasle Rodaana Al Galidija. Leta 2011 je prejela društveno nagrado za mladega prevajalca, leta 2014 pa je bila uvrščena na častno listo IBBY za prevod.